

G.Fodor Gábor: A macskafogó és az elmetrűkkök

2025 június 02. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Orbán forradalmat hirdetett az új zsarnokságok ellen, és mert forradalom, nem is t?rik.

Poljakov: Tud sakkozni? Grabowski: Hogyne! Bár tíz játszmából nyolcszor megverem magam. Poljakov: És a

maradék kettőben? Grabowski: Ott többnyire én győzök. Poljakov: Esetleg lehetne javítani az arányon. Grabowski: Elképzelhet?, de ehhez egy edzőpartner kellene. Poljakov: Maga vállalhatná. Grabowski: Gondoltam rá, de nem szeretek kettőnkkel játszani.”
(Részlet a Macskafogó című rajzfilmből!)

Egész egyszerűen megmalmoztak minket.

Évek, évtizedek óta folyik ellenünk – és velünk – egy kifinomult macska-egér harc, amely úgy van kitalálva, hogy mi nem nyerhetünk – a játék kitalálója pedig úgy győz, hogy az sem tudjuk, ki ellen játszunk és hogy egyáltalán: játszunk. A szemünk előtt épültek ki az új zsarnokságok, és nem vettünk ebből észre szinte semmit sem. El lettünk kábítva. Ahogy azt a múlt heti cikkemben példákkal illusztrálva Szájer József is bemutatta: elvették, illetve megfertőzték a nyelvünket. Egy sor olyan elmetrükköt vetettek be ellenünk, amelynek többek között az volt céljuk, hogy elaltassák a józan ítélőképességünket, hogy elfogadjuk a dolgok fennálló rendjét és elveszítsük azt a képességünket (és az ehhez szükséges bátorságot), amelynek révén rákérdezőnk a dolgokra: hogy is van ez?

Egy filológus alaposságára, egy archeológus kitartására és egy muzeológus rendszerező képességére lenne szükségünk ahhoz, hogy számba vegyük mindazon elmetrükköket, amellyel megvezettek minket. Ugyanakkor szeretnénk hinni azt is, hogy ha már meg tudjuk nevezni ezeket a kifinomult módszereket, egyúttal magunk mögött is hagytuk ezt a világot. Elértük, amit akartunk, szabadok vagyunk.

Nézzünk néhányat azokból a trükkökből, amelyeket az új zsarnokságok saját védelmükre dolgoztak ki!

A klasszikus trükk: a liberalizmus és a demokrácia azonosítása – ha a liberalizmust támadod, nem vagy demokrata. Miközben az új zsarnokság mérnökei valójában liberálisok voltak és nem demokraták, körmönfontan élőpajzsként húzták maguk elé a demokráciát. Érthető okokból: míg a demokráciát – legalábbis a nyugati világban – általános egyetértés övezte, a liberalizmust nem.

Azt is mondhatjuk, hogy nem bíztak benne, hogy minden, ami liberális, az a többségnek is vonzó. Ezért a kisebbségek privilégiumait a többség szabadságának állították be, a demokráciát pedig a szabad világgal azonosították. Bárkit, aki kritizálta a liberalizmust, a szabadság ellenségének, a diktatúra mezében fellépőnek festettek le. Lehetetlen volt a liberális elvek kritikája nélkül, hogy az illető ne diszkreditálta volna magát. Sakk-matt.

Aztán ugyanez a logika érvényesült akkor is, amikor az intézmények és a joguralom közzé tettek egyenlőségjelet. Mintha az intézmények nem képviselhetnének részérdekeket, egyáltalán érdekeket, mintha azokat nem lehetne foglyul ejteni, és nem lenne szempont, hogy kik és milyen megfontolások szerint vezetik azokat. Ha az intézmények uralkodnak, a jog uralkodik. Közben például Soros hathatós támogatásával a liberálisok elfoglaltak egy sor intézményt, például bementek az igazságszolgáltatásba, pozíciót fogtak a bírósági rendszerben, az ügyészségekben. Ha ezt kritizáltad, ha nevében nevezted a jelenséget, akkor veszélyeztetted a joguralmat, a jogbiztonságot, a bírósághoz fordulás jogát, a bírák pártatlanságát és függetlenségét, és megint csak game over.

Az új zsarnokságok védelmét szolgálta az igazság és az objektív-független (értsd: baloldali) sajtó azonosítása is. Az az igazság, amit a független sajtó felderít, megír, visszhangoz, miközben gondosan elmaszkolták, hogy a média csupán eszköz, ami saját hatalmi céljait szolgálja. A média mögé tett külföldi pénzekről sikerrel állították, hogy ezek csupán támogatások („mikroadományok”) a jó cél érdekében, nem pedig megrendelések hatalmi szándékaik keresztülvitelére. Ha ennek akartál nekimenni, már készen is állt a vádirat: lerombolod a sajtószabadságot és megszüntetted a vitát. Sakk-matt, game over, Putyin.

S nézzünk akkor még egyet a védelmet szolgáló trükkök közül: aki nem lép egyszerre, nem kap rétest estére. Vannak olyan mindent felülíró célok, amelyben nem engedték meg a különvéleményt, a sorból való kilépést. Olyan nincs, hogy valaki ne támogassa a migrációt, a menekültek elosztási mechanizmusát, majd később az oroszok elleni szankciókat, magát Ukrajnát, a háború folytatását. Ilyen nincs, nem megengedett. Aki ilyet tesz, kiírja magát a nyugati civilizációból, mert az abszolút – tehát a kritizálhatatlan – jóval megy szembe, és aki ilyet tesz, az csak rossz és gonosz lehet. Ezért olyan, hogy vita, érvek, a többség akaratára vagy a szuverenitásra való hivatkozás meg hasonló marhaságok – nem játszanak.

Az új zsarnokság védelmét ellátó elmetrükkök célja az volt, hogy aki rákérdez a nagy megtévesztés előfeltevéseire, azt ki lehessen zárni a szalonból, illetve az volt a cél, hogy egyáltalán ne lehessen rákérdezni semmire. Nem kell igazolni semmit, mert minden önmagát igazolja.

A legjobb védekezés a támadás. Vagyis az új zsarnokságok nemcsak a védelmi célokat szolgáló elmetrükköket állítottak el?, hanem az ellenfélt megsemmisít?, semmibe vev?, diszkreditáló eljárásokat is kidolgoztak.

Ilyen elmetrükk a nemzet és a nacionalizmus közötti egyenlőségért. Aki a nemzetre, még pontosabban a saját nemzetére hivatkozik, az nacionalista. „Márpedig mit tanít nekünk történelem?” – kérdezték szemérmesen az új zsarnokság prókátorai, hát azt, hogy a nacionalizmusok veszélyesek, véletlenül sem a birodalmak, hanem ezek a felelősök a XX. század világégéseiért. Tehát aki a saját nemzetének az érdekeivel rúkol el?, az gyanús és veszélyes, morálisan igazolt tehát az ellene való – akár kíméletlen – küzdelem.

Aztán az ellenfelet megbélyegző trükk az is, hogy a saját politikája alapjául a mindenféle politikával és a politikusokkal szembeni gyanakvást helyezi, mondván, a politika mocskos dolog, a politikusok, az erős vezetők pedig különösen mocskosak, korruptak és visszaélnék a hatalmukkal. Ha tehát valahol felüti a fejét egy erős vezető, aki az emberekkel együtt akar kormányozni (egy újabb becsmélő szó: populista), az az ördögnél is rosszabb, és olyan kihívásokat támaszt a politikát démonizáló uralkodó felfogással szemben, amely veszélybe sodorhatja a status quo fenntartását. Pusztulnia kell tehát.

Lehengerlő trükk, és gyakran élnek is vele, miszerint az univerzális mindig megelőzi a partikulárist, és természetesen amit ő képviselnek, nyilván az az egyetemesen érvényes. Ha mondjuk egy erős vezető arról beszél, hogy jogunk van dönteni saját magunkról, tehát szuverénnek mondja magát, meg akarja védeni saját országának határait, ami nyilvánvalóan a már meghaladott partikularizmushoz való ragaszkodással magyarázható csak, akkor ez megint csak az univerzális jóval, az emberiséggel és emberiséggel megy szembe. Az ilyen vezető a szabadság ellensége, így minden hadra fogható eszköz igazolható vele szemben, mivel a cél a gonosszal való leszámolás.

Ha viszont az ellenfél lép fel azzal az igénnyel, hogy valami univerzálisat képvisel, például a keresztény kultúra védelmét, akkor ez természetesen már elfogadhatatlan lesz, mivel nyilvánvalóan az olyan súlyos elfogultság, amely intoleranciára ösztönöz más felfogásokkal szemben – márpedig végső soron minden relatív, neki ez a hite, a másoknak meg az. Így például semmi sem igazolja azt az állítást, hogy az ember férfi és nő, és csak ez a két nem van – mert lehet, hogy valaki másképp gondolja, és akkor vele, az ő érzékenységével mi lesz? Szóval a kereszténység, vagy az a gondolat, hogy az ember vagy férfi, vagy nő, a család hagyományos felfogásához való ragaszkodás nem egyetemesen érvényes igazság vagy védendő érték, hanem kirekesztő és tarthatatlan vélemény, ami nem lehet igazolható politikai álláspont alapja.

Elmetrükk elmetrükk hátán, és nem marad érvényes lépés a táblán.

Kellene építeni egy macskafogót, ami megfogja a macskát. Na jó, de hogyan? Hát úgy, hogy fel kell borítani a táblát.

Ezt csinálta Orbán. Erről szólt a mögöttünk hagyott tizenöt év, és erről fog szólni a következő tizenöt is, ha úgy akarjuk. Ez magyarázza azt is, hogy hogy lehet az, hogy valaki tizenöt éve van kormányon, mégis mindig ellenzékben marad. Hát így.

Ez Orbán forradalma az új zsarnokságok ellen, és mert forradalom, ezért tőrhetetlen. Nap mint nap látjuk, nem is tőrrik. Revansra készülnek. Nem fogtak ki az elmetrükkökből, a bőrünkre megy a játék.

Na induljunk, Grabowski!

G.Fodor Gábor - www.magyar nemzet.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló